

Arrest

nr. 156 148 van 5 november 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 april 2012 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 17 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat V. MEULEMEESTER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2012 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 17 april 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoekster ter kennis gebracht op 9 mei 2012 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.12.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

S(...), A(...)
nationaliteit: Armenië (Rep.)
geboren te (...)op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen:

Artikel 9ter §3 – 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van ontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 22/10/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Op 17 april 2012 beslist de gemachtigde tevens dat aan de verzoekster het bevel moet worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Dit is de tweede bestreden beslissing. Deze beslissing werd aan de verzoekster, onder de vorm van een bijlage 13, ter kennis gebracht op 9 mei 2012.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten

De Raad stelt, na lezing van het enige middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift, vast dat de verzoekster geen middel ontwikkelt dat specifiek is gericht tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

Het gegeven dat thans twee onderscheiden rechtshandelingen in het geding zijn, impliceert dat de verzoekster bij de uiteenzetting ter ondersteuning van het middel of de middelen moet aangeven, of dat

minstens uit de uiteenzetting duidelijk moet blijken, tegen welke van deze twee onderscheiden beslissingen een welbepaalde kritiek precies is gericht. Het bepaalde in de voornoemde artikelen 39/78 *juncto* 39/69 impliceert in dergelijke gevallen dat een middel of een middelenonderdeel slechts dan kan geacht worden op ontvankelijke wijze te zijn aangevoerd indien de verzoekster voldoende duidelijkheid verschaft omtrent de wijze waarop de ene dan wel de andere bestreden beslissing door de genoemde rechtsregel is geschonden.

Ter terechtzitting wordt de verzoekster geconfronteerd met het feit dat hun verzoekschrift geen middelen bevat die gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. De advocaat van de verzoekster geeft hierop te kennen dat er sprake is van een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht, ook ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten, dat een gevolgbeslissing zou uitmaken van de eerste bestreden beslissing.

Dienaangaande merkt de Raad op dat uit de uiteenzettingen die in het verzoekschrift werden opgenomen ter ondersteuning van het enige middel geenszins kan worden afgeleid dat de aangehaalde grieven tevens zouden gericht zijn tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. In tegendeel blijkt duidelijk dat het middel enkel de beslissing inzake de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet viseert. Overigens wordt enkel gesproken van “de bestreden beslissing” terwijl uit de gehele context blijkt dat hiermee telkens de eerste bestreden beslissing wordt bedoeld. In de mate dat de advocaat van de verzoekster voorhoudt dat de grieven impliciet gelden voor het bevel om het grondgebied te verlaten omdat het een gevolgbeslissing zou zijn van de eerste bestreden beslissing, merkt de Raad op dat een dergelijk standpunt niet in het verzoekschrift kan worden teruggevonden. Aangezien de procedure voor de Raad schriftelijk is (*cf.* artikel 39/60 van de vreemdelingenwet) en de middelen dus in het verzoekschrift moeten worden uiteengezet, kan ter terechtzitting geen nieuwe wending worden gegeven aan het in het verzoekschrift ontwikkelde middel.

Zodoende dient te worden vastgesteld dat geen middel wordt aangevoerd tegen de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten. Het ontbreken van een middel in het inleidend verzoekschrift heeft de onontvankelijkheid van het beroep, wat de tweede bestreden beslissing betreft, tot gevolg (RvS 30 december 2014, nr. 229.708; RvS 7 februari 2014, nr. 226.355; RvS 28 september 2009, nr. 196 412).

Het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk.

4. Onderzoek van het beroep tegen de beslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De verwerende partij stelt dat het verzoekschrift tot regularisatie van verzoekende partij onontvankelijk is omdat de ingeroepen ziekte niet zou voldoen aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het standaard medisch getuigschrift dd. 22 oktober 2011 zou geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte vertonen. (...)Artikel 9ter §3 —3° van de Wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de Wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard Medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3 volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, mn. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 22/10/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.(...)”

In artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 staat letterlijk:

§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.(...)Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.'

Het gaat dus om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven OF over een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst.

In casu is het wel degelijk waar dat het leven van de verzoekende partij niet in gevaar zou zijn, maar zij riskeert wel een onmenselijke of vernederende behandeling in haar land van herkomst want een adequate behandeling omtrent haar behandeling is daar niet aanwezig, dit werd uitgebreid beschreven in het verzoekschrift dd. 23 december 2011.

De verwerende partij heeft haar onontvankelijkheidsbeslissing enkel gebaseerd op het 4de lid van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, met name dat de graad van ernst van de ziekte niet zou aangetoond worden.

De behandelende arts stelt echter wel in het medisch certificaat van 22 oktober 2011 dat de verzoekende partij dient drastisch te vermageren en bijgevolg dient opgevolgd te worden. Het feit dat de verzoekende partij, onder behandeling, drastisch dient te vermageren opdat hart- en vaatlijden, hyperglycemie en dergelijke dient voorkomen te worden is dan ook een duidelijke indicatie van de graad van de ernst van de ziekte.

Dit betekent dan ook dat de ziekte van de verzoekende partij ernstig genoeg is om regelmatig opgevolgd te worden en dat bijgevolg deze ziekte een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit of een reëel risico van onmenselijke of vernederende behandeling aangezien er geen goede behandeling bestaat in haar land van herkomst zoals bedoeld in artikel 9ter § 1 van de wet van 15 december 1980.

Omwille van bovenstaande redenen meent de verzoekende partij dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht.

II.2. In arrest 33.829 van 9 november 2009 heeft Uw Raad beslist dat het ontbreken van informatie over de medische situatie op een medisch certificaat niet de ontvankelijkheid van de medische aanvraag, maar de gegrondheid betreft.

"En outre, le Conseil rappelle également que l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité, si elle n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par la requérante, elle n'en comporte pas moins l'obligation d'informer celle-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué, ainsi que celle de répondre, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressée.

Or, en l'occurrence, force est de convenir que la décision entreprise, en ce qu'elle dispose que " (...) les documents médicaux fournis du 21/04/08 et 14/04/2008 ne précisent aucunement si un traitement médicamenteux serait nécessaire. Or, ces informations sont non seulement utiles mais indispensables pour une appréciation de la demande au sens de la loi c'est à dire dans l'appréciation de la possibilité de traiter cette pathologie au pays d'origine ou de provenance" ne permet pas de comprendre en quoi cette carence doit, au regard des exigences prescrites par l'article 7, § 1er, de l'arrêté royal du 17 mai 2007, précité, mener au constat de irrecevabilité de la demande plutôt qu'à une appréciation critique dans le cadre de son bien-fondé.

Ook al zou er informatie ontbreken omtrent de graad van de ernst van de ziekte, mag dit geenszins leiden tot een onontvankelijkheidsbeslissing. Dit betreft een beslissing over de gegrondheid.

In arrest 33.030 van 22 oktober 2009, arrest 36.950 van 13 januari 2010 en arrest 43.529 van 20 mei 2010 bevestigde Uw Raad bovenstaande beslissing.

Om deze reden is de thans bestreden beslissing in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

De verwerende partij heeft eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

In het arrest n° 26.762 van 30 april 2009 valt te lezen :

"Gezien de uitgebreide informatie die bijgevoegd werd bij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, gezien geen enkele wetsbepaling, noch het KB van 17 mei 2007 verdere precisering geeft over wat verstaan dient te worden onder „medisch getuigschrift of onder „alle nuttige inlichtingen en „andere dienstige informatie, gezien uit de memorie van toelichting blijkt dat zelfs wanneer de medische toestand van een aanvrager niet 100% duidelijk is, onderzoek is aangewezen, gezien verzoeker medische getuigschriften en andere medische informatie bijbrengt bij zijn aanvraag waarin zijn gezondheidsproblematiek en een risico beschreven staan en gezien verzoekers prima facie beantwoorden aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, is het -onzorgvuldig van de verwerende partij te stellen dat de aanvraag onontvankelijk is. "

Als de medische situatie van de verzoekende partij dus niet 100 procent duidelijk zou zijn, mag de verwerende partij niet zomaar beslissen dat de regularisatieaanvraag onontvankelijk zou zijn. In dat geval zou verder onderzoek noodzakelijk zijn.

In casu voldoet de aanvraag van verzoekende partij aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, verwerende partij schendt dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel door de aanvraag onontvankelijk te verklaren.

Bovendien is de bestreden beslissing een standaard motivering en toont deze geenszins aan dat er rekening gehouden werd met de specifieke elementen van verzoekende partij zelf. Er kan in de beslissing geen enkele materiële of formele motivering teruggevonden worden waarin zou blijken dat dit wel het geval zou zijn. Ook in die zin schendt de verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel."

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de boven genoemde beginselen van behoorlijk bestuur dient te worden beoordeeld aan de hand van de gegevens van het dossier en de toepasselijke wetsbepalingen.

De thans bestreden beslissing betreft het onontvankelijk verklaren van een verblijfsaanvraag die steunt op artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Dienvolgens moeten ook de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekster tevens de schending aanvoert, in ogenschouw worden genomen.

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op datum van de bestreden beslissing, luiden als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aan toont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)”

Uit de samenlezing van artikel 9ter, §1, vierde lid en artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat bij de vreemdeling, op straffe van niet-ontvankelijkheid van de aanvraag, samen met de aanvraag een standaard medisch getuigschrift moet overmaken dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de aanvraag en dat de volgende drie elementen vermeldt: de ziekte, de graad van ernst van deze ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling. Het gaat onmiskenbaar om cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden.

De verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het ontbreken van informatie omtrent de (graad van) ernst van de ziekte niet kan leiden tot een onontvankelijkheidsbeslissing. Waar de verzoekster dienaangaande verwijst naar een aantal arresten van de Raad, dient te worden opgemerkt dat deze arresten allen dateren van vóór de wetswijziging van 29 december 2010, waarbij artikel 9ter van de vreemdelingenwet ingrijpend werd gewijzigd en waarbij onder meer de verplichting om een standaard medisch attest over te maken waarin de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling worden vermeld alsook de dienovereenkomstige onontvankelijkheidsgrond in artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet werden ingevoerd. De door de verzoekster vermelde rechtspraak is *in casu* dan ook niet relevant.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster thans voorhoudt, ook niet worden gelezen dat het aan het bestuur zou toekomen om een verder onderzoek te gelasten wanneer het voorgelegde medisch dossier geen duidelijkheid verschaft omtrent de graad van ernst van de ziekte. In tegendeel blijkt uit artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet duidelijk dat het aan de aanvrager toekomt om een recent standaard medisch getuigschrift over te maken dat de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling vermeldt. De bewoordingen van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet laten de gemachtigde geen verdere beoordelingsmarge: wanneer het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan één van de voorwaarden van artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet (bijvoorbeeld omdat de graad van ernst van de ziekte niet is weergegeven) dan dient hij de aanvraag onontvankelijk te verklaren. Van de gemachtigde kan alsdan geen verdere onderzoeksdaden noch een verdere motivering worden verwacht dan de enkele vaststelling dat het voorgelegde standaard medisch

getuigschrift niet beantwoordt aan een welbepaalde voorwaarde zoals voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet zodat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

In de mate dat de verzoeker dienaangaande nog verwijst naar een ander arrest van de Raad, dient te worden vastgesteld dat ook deze rechtspraak dateert van vóór de invoering van de onontvankelijkheidsgrond die thans is voorzien in artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet. De verzoekster kan zich op deze rechtspraak, naast het feit dat zij geen precedentenwerking kent, dan ook niet dienstig beroepen.

In de bestreden akte wordt duidelijk aangegeven dat het door de verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 22 oktober 2011 geen enkele uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst van de ziekte, zodat de aanvraag bij gebrek aan één van de in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet vereiste elementen onontvankelijk dient te worden verklaard.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de motiveringsplicht kan op dit punt niet worden aangenomen.

Waar de verzoekster betwist dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst van de ziekte, voert de verzoekster de schending aan van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekster stelt dat uit het medisch attest van 22 oktober 2011 blijkt dat zij drastisch dient te vermageren en bijgevolg dient opgevolgd te worden. Volgens de verzoekster kan uit het feit dat zij onder behandeling drastisch dient te vermageren opdat hart- en vaatlijden, hyperglycemie en dergelijke dient voorkomen te worden, worden afgeleid welke de graad van ernst van de ziekte is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt evenwel niet dat het door de verzoekster voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 22 oktober 2011 stelt dat zij drastisch dient te vermageren en opgevolgd dient te worden, evenmin wordt in dit medisch getuigschrift enig risico op hartlijden en hyperglycemie geattesteerd. Het standaard medisch getuigschrift vermeldt enkel een bepaalde medicatie (2 geneesmiddelen) waarbij omtrent de voorziene duur van de behandeling wordt gesteld: *“zolang overgewicht zal pte (= patiënte) deze M (= medicatie) moeten nemen. Bij drastisch vermageren zal M kunnen afgebouwd worden”*. Hierin kan geenszins enige verplichting worden gelezen tot een drastisch vermageren noch enige noodzaak tot opvolging. Overigens wordt in hetzelfde medisch getuigschrift omtrent de specifieke noden in verband met de medische opvolging uitdrukkelijk vermeld: *“neen”*. Verzoeksters betoog dat uit het medisch attest van 22 oktober 2011 blijkt dat zij onder behandeling drastisch dient te vermageren en dient opgevolgd te worden, ter voorkoming van hartlijden, hyperglycemie *“en dergelijke”*, mist bijgevolg feitelijke grondslag zodat hiermee niet de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang kan worden gebracht.

Waar de verzoekster wijst op een risico op vaatlijden, hetgeen wel blijkt uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 22 oktober 2011 (rubriek D van dit attest vermeldt nl. als mogelijke complicatie *“perifeer vaatlijden”*), merkt de Raad op dat de verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde op dit punt tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen. De Raad ziet niet in hoe uit het enkele gegeven dat de behandelende arts een perifeer vaatlijden opgeeft in antwoord op de vraag naar de gevolgen en mogelijke complicaties bij een stopzetting van de behandeling, de precieze graad van ernst van verzoeksters ziekte zou kunnen blijken. Het geattesteerde *“perifeer vaatlijden”* betreft een zeer algemene en bijzonder vage term, die in het standaard medisch getuigschrift niet nader wordt verduidelijkt, en dit laat niet toe om vast te stellen dat de gemachtigde *is casu* op incorrecte of kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift geen uitspraak vertoont omtrent de graad van ernst van de ziekte zodat de aanvraag met toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Het betoog van de verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoekster niet aantoonde dat motieven van de bestreden beslissingen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of artikel 9ter van de vreemdelingenwet, is niet aangetoond.

Het enige middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekster heeft geen geground middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden. Het beroept is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Nu er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE